

Танці (1890)

Глібов Леонід Іванович

За тридев'ять земель... забув, признаться, де...

Був собі Лев — король силенний,

Такого не було ніде —

Страшенний, здоровенний;

Якби наткнувся хто невзначай,

То, певно, вмер би з переляку;

Одним він махом, під случай,

Бувало, вб'є скотину всяку.

Багатий дуже був той край,

Де він королював; чого не забажай,

Всього було доволі:

Вовків в лісах, зайців у полі

І птиці повно у гаях

Такої і такої,

І риби всякої, великої й малої,

В озерах і ставках.

Хороший, тихий край; усі розкошували

І добре крали.

У короля служив і Лис;

Він над озерами був старшиною,

Щоб не орудовав ніякий біс

Над королівською водою.

Лукавий Лис — усюди Лис;

Не раз про його, може, чули,—

Дотепний, мудрий, як той біс,

Куди б його не повернули.

З одним рибалкою він дуже подружив,

Хоч перед другими пиндючився спесиво,

Рибалка рибку дбав і у мішках носив,

А старшина товстів і багатів на диво...

Раз ласуни, як водиться у них,

Поснідать добре захотіли;

На сковороду положили

Десятків два карасиків живих;

Сметанкою як слід пообливали

І на жарку їх шкварить прийнялись;

Вони і в голову собі не покладали,

До чого дожились.

Якраз в той час король там опинився.

— А що,— питає він,— тут діється у вас? —

І на рибалку страшно подивився...—

Се хто такий? Чого прибув до нас?

— Се,— каже Лис,— се мій...

письмоводитель...

— На біса! — Лев ричить.— Де взявся, відкіля?

— Сусіднього села покорний житель,

Не бачив зроду короля,—

Промовив Лис і зирк на таганочок,

А там карасики шкварчать,

Справляють бідненькі таночок,

Аж хвостиками ляпотять.

— Що ж то таке? — про рибу Лев питає.

Лукавий Лис поважно докладає:

— Великий господар!

Се безголоса твар

Пред королем своїм ликує,

Радіє і танцює...

— Чого ж се на сковороді,—

Допитується Лев,— а не в воді? —

Лис засмутивсь і ледве дише...

— Дозволив я, щоб їм було видніше

Побачить відсіля

Ясновельможнішого короля!

— Нащо ж вогнем печеш?.. Брехнею припахає! —

Лис тільки хвостиком виляє...

Лев витріщивсь на старшину

І заричав ще дужче: — Ну?! —

А той круть-верть, неначе у капкані:

Мовчить, язик прилип к гортані;

Рибалка труситься, стоїть як пень,

Не розшолопає — чи ніч, чи день...

— Так от як ви! Мошеники! Поганці! —

Лютує Лев.— Видумуєте танці?

Так я ж вас проучу, коли ніхто не вчив! —

І він обох на землю повалив...

Чи так-то воно ждалось,

А он як склалось!

Карасикам сердешним довелось

На сковородці танцювати,

Зате ж і сим тепер пришилось

У короля під лапами співати.

Так їм і треба, бісовим синам!

Не все ж терпіть і карасям.

Щоб, розбалакавшись, не влізти «в проволочку»,

Я швидше ставлю точку.

[1890]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/tantsi